

OLÁH ANDRÁS

valaki elmegy csak hirtelen

*betiltott jövőnk rég szilánkosra tört
– elnyomott csikk zár egy rontott próbakört –
tíz év sem telt még el s behorpadt a sírod
elengedte kezéd ki magához hívott
minden álmod lassan parlagon marad
a felejtés emel közénk újabb falat
vagyunk viharverte elrongyolt platánok
csöbörből csömörbe taszított az átok
előttünk a múlt csöng utánunk a jövő
zsebmetszők közt tolvaj minden emlékszövő
lám a túlélésre játszottunk már megint
s nem láttuk hogy Isten ismét csak legyint
átzakatol bennünk az utolsó villamos
tekintetünk mint volt most is konok s dacos
az iszonyat-redőny úgy maradt lehúzva
s hiába indulunk: mélybe ránt a csúszda
van aki közülünk elmegy csak hirtelen
– hiába az óvás vagy bármi intelem –
idegenként őrzi emlékét egy párna
s hullamosó viszi ruháját utána*

nem lehetsz

*macskaköveket áztat az idő
árkádok alatti félhomályban kuporog a sebzett
lelkiismeret mint hasadékban a szemét
berozsdált emlékeinken hiába kopogtatok
hallgatásodba fullad ez az este is
nem lehetsz örökké ennyire sérülékeny
kontúrjaink egymásba halványulnak
sejtjeink egybefolyznak
de a szívkamrába vésett állandók hiába vonzanak
és hiába ismered rejtjelét a hiánynak
tűszúrásaid nem a fájdalmat csillapítják...
maradt egy szűk előszobányi szabadság
ahová nem nőhet a világnak másik szénaboglyája
hogy abban szeretkezzük magunkat halálra*